"Dalí buscava Déu amb la seva obra"

"Persones del seu entorn van fer passes perquè un cardenal l'atengués espiritualment. El bisbe m'ho va encarregar a mi"

J. M. Bernils | CASTELLÓ D'EMPÚRIES

Vint anys després de la mort de Salvador Dalí, el sacerdot que el va atendre espiritualment ha accedit a explicar aquelles circumstàncies

Quan coneix Salvador Dalí?

Va ser arran del meu nomenament com a rector de Sant Pere de Figueres, als anys vuitanta. De fet, Salvador Dalí era un feligrès de la meva parròquia, especialment arran de la seva estada a la Torre Galatea, des de finals de 1988 fins a la seva mort. Uns anys abans, quan encara residia a Portlligat i es desplaçava amb la Gala al Teatre-Museu, ens convidava a diversos veïns –el pintor Torrent, el fotògraf Moncanut i a mi mateix, entre altres- a contemplar alguns dels seus petits espectacles quan visitava el recinte, acompanyat de la seva dona. Aixecava el bastó, deia alguna frase de les seves i ens feia riure a tots. Quan va anar a Púbol a viure ja el vaig perdre de vista i no va ser fins a la seva tornada a Figueres quan a través de l'alcalde, Marià Lorca -de qui voldria remarcar el seu bon fer en tot aquells procés-, que em va demanar que anés a visitar Dalí al seu lloc de residència que estava a pocs metres de la parròquia.

L'artista ja es trobava malament?

Sí, evidentment, i a Lorca li vaig dir que estava molt interessat a poder atendre espiritualment una persona en aquestes circumstàncies, és a dir que no l'hagués de veure només quan ja era mort. Vaig reiterar que era un meu feligrès i que si m'ho demanaven, jo hi aniria.

I a Púbol no hi va anar mai?

La veritat és que no m'hi vaig atrevir, perquè cal recordar que estava envoltat d'un grup de persones que dificultaven l'accés a qualsevol de fora del seu entorn. Hi havia parlat en diverses ocasions, arran de les seves visites al museu quan era rector, però no tenia la confiança de presentar-m'hi de cop i volta si no m'ho havien demanat. Per això, un cop a Figueres, quan la petició em va arribar de l'alcalde de la ciutat, de seguida hi vaig accedir.

Quantes visites va fer a Dalí?

Crec que dues, però la més significativa de totes va ser el dia que Lorca em va demanar que anés d'incògnit a l'hospital, on estava ingressat l'artista, per subministrar-li els darrers sagraments. Cal recordar que les setmanes prèvies a la seva mort, el centre sanitari estava envoltat de periodistes i qualsevol entrada o sortida de gent era observada i analitzada al mil·límetre. Què s'hagués dit de l'arribada d'un capellà? Doncs aleshores vaig agafar la moto i vaig accedir a l'hospital per una entrada lateral. Lògicament era per administrar-li els darrers sagraments.

→ VISITA A L'HOSPITAL

"M'HO VA DEMANAR L'ALCALDE LORCA. ALLÀ LI VAIG ADMINISTRAR ELS SAGRAMENTS"

→ ESTAT DE DALÍ

"ERA CONSCIENT DEL MOMENT. NO VA EXPRESSAR CAP REBUIG A LA CERIMÒNIA"

NARCÍS COSTABELLA. Actualment és l'arxiprest de l'Alt Empordà i el rector de la basílica de Castelló d'Empúries BERNILS

L'entorn del pintor va acceptar la seva presència?

En aquells moments hi va haver persones d'aquest entorn que van fer passes perquè fos un cardenal, una persona rellevant de l'Església, qui assistís espiritualment Dalí en els darrers moments de la seva vida i no pas el rector de la seva parròquia. Val a dir que, amb anterioritat, jo mateix també havia rebut cartes d'un exministre demanant-ne que anés a Púbol a assistir-lo... El cert és que l'aleshores bisbe de Girona, monsenyor Jaume Camprodon, va actuar amb molta serenitat i amb la senzillesa que el caracteritzava va tenir clar que havia de ser el titular de Sant Pere i el vicari que hi havia aleshores, mossèn Joan Amich, els que ens havíem de cuidar, de la mateixa forma que fèiem amb qualsevol altre feligrès.

Tenien clar que el desenllaç era imminent?

Sí, clar, podia passar en qualsevol moment. Personalment vaig preparar-me l'homilia amb molta antelació, perquè no m'agafés desprevingut. Quan era a l'hospital vaig passar a l'habitació de Dalí amb la superiora de la comunitat de monges que encara hi havia en aquell moment al centre, que eren de l'ordre de Sant Vicenç de Paül. Tots dos vàrem passar pel davant d'aquella troica que controlava tota la gent que volia accedir al pintor i els tres personatges em van comentar què li havia de dir a Dalí, que encoratgés el seu estat d'ànim... Vaja, em donaven consells, però vull remarcar que no van posar cap tipus d'inconvenient en la meva entrada. Jo anava preparat pel que calgués.

→ continua a la pàgina següent